

Bratři a sestry,

po cestách s Ježíšem, po trpké zkušenosti jeho kříže, po jeho nečekaném vstupu doprostřed nich, stanou učedníci na prahu všedních dnů. Dostavily se rychle. A jasně je vystihují slova Petrova: Jdu lovit ryby. Ano, co taky dělat jiného nežli se vrátit ke svému povolání. Petr je muž činu a dovede věci vidět střízlivě a věcně. Nelze být stále s hlavou v oblacích, je třeba jít tam, kde je v tom nejobyčejnějším životě moje místo. Ostatní učedníci se k němu připojí. I my jdeme s tebou. Rozumějme tomu pozitivně. Není to nějaké rezignované povzdechnutí: už nám nezbyvá nežli se zas jen plahočit. Možná měli i jinou možnost, a sice třeba pod dojmem setkání se Vzkříšeným pověsit svoje občanské povolání na hřebík, vytvořit si nějakou sektičku, zalézt někde do skal a žít odděleně od lidí. Ale to oni neudělají. Sednou na loďku a jdou zas na sichtu. Vrací se ke svému povolání, k normálnímu občanskému životu. Tak jako my po svátcích či po dovolené. A třeba i s trochou smutku a nostalgie při vzpomínkách na krásné dny za námi, na mnohá setkání. Trocha smutku zde jistě byla i mezi učedníky. Ale snáší se noc a na smutek není čas. Koneckonců, právě práce proti smutku dobře pomáhá. Tak jako v té Svěrákově písničce že dělání všechny smutky zahání.

Jenže my čteme, že právě té noci nic neulovili. Kdyby tehdy znali text té Svěrákovy písničky, možná by si po tom neúspěchu řekli, že je každá podobná rada drahá. Museli být jistě zvyklí i na tohle, ale právě nyní to pro ně musí být snad ještě mrzutější. Po celonoční dřině ani rybička. Milí bratři a sestry, jak důvěrně tohle známe i my! Dřeme se, ale máme pocit jako by nás kdosi odpojil od zdroje energie, síly a života. Známe i my dny, které projdou jako by nebyly. Únava, vyčerpání a zároveň prázdno. Tak jako v těch sítích Ježíšových učedníků.

Začíná svítat. A ejhle, Ježíš stojí na břehu, ale oni to zatím nevědí. V této chvíli jej vnímají jako kohosi neznámého, který na ně volá otázku: Děti, máte něco k jídlu? Na první poslech otázka skoro až cynická. Jakoby se jim ten neznámý vysmíval. Jako byste se zeptali chromého kam až došel nebo slepého, co všechno viděl. Jenže ona je to otázka která míří jinam. Ježíš se ve skutečnosti ptá po tom, co prostředkuje život. Máte něco, z čeho se dá žít? Je to otázka, která sahá hlouběji nežli jen k tomu, že někdo potřebuje právě nyní zahnat hlad. Z té otázky nám zní všechny naše lidské potřeby, které máme. Nejen potřeba pokrmu a nápoje. Taky potřeba lásky a pravdy. Potřeba spravedlnosti. Zní odtud touha po pravém smyslu a cíli lidského bytí. A učedníkům nezbyvá nic jiného, nežli odpovědět stručně, jasně a po pravdě: Nemáme. Nemáme nic, čím bychom mohli posloužit. Nemáme nic k utišení hladu a žízně. Vypadáme snad jako někdo, kdo má co nabídnout? My sami jsme totiž potřební. Sami jsme hladoví, promrzlí, vyčerpání, neúspěšní úplně ve všem. To, je, bratři a sestry zlý, stresující pocit. Nemít co dát. Mít prázdné ruce. Na světě je mnoho hladových lidí. Mnoho matek, které nemají co dát svým dětem k jídlu. To není náš problém v této zemi a díky Bohu za to. Ale hlad má přece tak mnoho podob! Je možno hladovět fyzicky i duchovně. Mnoho hladových máme kolem sebe – a my jim nemáme co dát. Možná je za tím jen lenost mluvit o naději nade všemi ději, nebo jen jistá nesmělost a zakřiknutost. Někdy ale sami lidé hledají, sami se ptají se po Bohu, přijdou za námi a my nevíme jak jim to říct, co jim vůbec říct. Jsme jako němí. Zažili jste to někdy? Ano. Něco jsme se učili v nedělní škole, něco v konfirmačním cvičení nám řekl farář, ale když se nás někdo zeptá, mlčíme. Když já to tak neumím říct, pane faráři – občas slyším. Ale mlčí kolikrát i faráři, protože ani oni sami od sebe nic nemají - a tedy nemají co dát.

A Ježíš to jistě ví. Vidí do nás. Vidí naši prázdnotu, neschopnost, vidí jak se namáháme a kde nic tu nic. Ale on mluví. Tak jako v tom příběhu na břehu jezera volá na učedníky: Tak hod'te síť na pravou stranu lodi, tam ryby najdete. Všimněme si, že učedníky ani nepolituje, jak jsou chudáci udření, ani jim nevynadá, že jsou neschopní a že se málo snažili a půlku noci jen tak prokecali. Ani jim neřekne něco ve smyslu že jsou málo vynalézaví, že nedovedou překonat sami sebe, málo věří a vůbec dělají všechno špatně a proto vidí jen prázdné síť. Řekne prostě:

„Hod'te síť na pravou stranu.“ On jim řekne: Ještě to zkuste a zas třeba jinde. Až nás možná zarazí ta jednoduchost. Zkuste to znovu a jinde.

Když se nám lidem i obecně nedaří, tak analyzujeme, děláme průzkumy a výzkumy, odvoláváme ředitele, manažery, trenéry a ministry. Firmy a agentury dělají průzkum místního trhu a kupní síly obyvatelstva, aby se neúspěchu předešlo. A pořád vás otravují a volají na mobil. Církev pak provádějí třeba výzkumy a analýzy religiozity v příslušné oblasti, zpracovávají své misijní strategie, sbory zpracovávají své statistiky, vyplňují tabulky a malují grafy. A Ježíš jen řekne: Hod'te síť na pravou stranu loď. Zkuste to znovu. Není lépe spoléhat na jeho slovo nežli na své vlastní průzkumy a metody? Učedníci poslechli a vyplatilo se jim to. Hodili síť a nemohli ji ani utáhnout pro množství ryb. Takto prostě se stal zázrak. Tam, kde už člověk od sebe nic moc nečeká, a přece se spolehne na Ježíšovo slovo a nerezignuje a rozhodí sítě - uvidí je plné.

V té chvíli jeden z učedníků poznal, že to na břehu stojí Pán. Trochu podobně jako učedníci v Emauzích, kteří jej poznali podle lámání chleba. Zvláštní je reakce Petrova. Skočí do vody a plave. Místo aby se vysvlékl, tak se před skokem do vody obleče. Proč vlastně? Že by chtěl být u břehu dříve nežli ostatní a první se s Ježíšem vítat? Že by chtěl závodit s těmi, kdo zůstali na loďce? Anebo byl tak zmaten, že ztratil hlavu? Kdo ale může být rychlejší - ten, kdo chvíli plave a pak se brodí, nebo ten kdo na loď vesluje a stejně před vyložením narazí na mělčinu? Je taky možné, že má Petr důvod nespěchat. Že chce dorazit až jako poslední. Že se setkání s Pánem ve skutečnosti bojí.....

Proč by mohl být tento výklad možný, se ukáže ve chvíli, kdy všichni vystoupili na břeh. Spatřili totiž ohniště a na něm rybu a chléb. Petrovi muselo blesknout v hlavě jiné ohniště – tehdy tam ve velekněžském paláci. Ohniště zapření. Plamen, který nehřeje, ale studí. Zřejmě teprve nyní se Vzkříšenému Pánu podívá zpřímá do očí.

„Přineste něco z toho, co jste nalovili“ – tak zní Ježíšova výzva. Ale přestože Petr vytáhne na břeh síť plnou ryb, stejně to nakonec vypadá tak, že budou učedníci jíst pokrm, který připravil Ježíš sám. Pojd'te jíst! A v tuto jistě chvíli by se spíše hodila výzva: „Pojd'te a posnídejte!“ „Ježíš šel, vzal chléb a dával jim, stejně i rybu“. Není to příliš bohatá hostina, žádné lukulské hody – a přece je zřejmé, že je tady všechno. Život s Ježíšem pokračuje v této hostině. Nebude jen neustálou tvrdou dřinou na padnutí. Ježíš zve svoje učedníky všech věků až podnes. Sebe sama nabízí jako pramen života a pokrm, který nepomíjí. Večeře Páně. Vlastně snídaně. Matěj z Janova, předchůdce Husův, zde mluvil právě o snídani. Je to společná snídaně Kristovy rodiny...

My sami máme prázdné ruce, my skutečně sami nemáme nic, ale my víme, kdo má pokrmu dostatek pro všechny. Na něho ukazujeme, jeho zvěstujeme, k němu se obracíme pro sílu. Abychom sami měli co dát, musíme se nechat obdarovat. Budeme – li vázat lidi jen na sebe, pak zůstanou hladoví. Ale budeme – je orientovat ke Kristu jako ke zdroji života, pak najdou pevný břeh, dost pokrmu, dostatek všeho, co je k pravému životu potřebné.

Vzkříšený Ježíš na nás volá často právě ve chvíli, kdy přijde krize, únava, napětí, nedostatek. Máte co jíst? Máte z čeho žít? A ukáže taky, odkud nabrat, kde rozhodit sítě, kde najít dobré místo, které naši prázdnotu změní v hojnost. Ne, my nemáme z čeho žít bez tebe, náš Pane. Ale ty máš. A pak stačí málo. Slyšet jeho volání a poslechnout. Ne protestovat, že to nejde, že to nemá cenu, že jsme to už zkoušeli mnohokrát. A dějí se divy. Z osamělých a vyčerpaných lidí se stává společenství. Kristovi vyznavači jsou spolu, vzájemně se posilují a obdarovávají jeden druhého. A taky nabízejí zdroj života dalším hladovým a hledajícím

Vzkříšený Kristus čeká i nás na břehu našich neúspěchů a volá nás. Volá do našich modliteben a kostelů, které se občas vyprazdňují, volá na nás, abychom to nevzdávali a zkusili to s jeho evangeliem ještě jednou a znovu. Jeho slovo je slovo živého Pána. A právě proto může být všechno jinak. Amen.

Modlitba: Ty máš, náš Pane dost pokrmu pro všechny. My ne, ale jen ty sám. Nedovol nám prosíme, abychom propadli malomyslnosti, ale volej nás k novým úkolům, ať jsme mladí či staří. Amen.